

[Ministeren for europæiske markedsanliggender.]

hvad der i den henseende er sagt, idet statsministeren også i det pågældende foredrag netop henviste til, hvad der ved tidligere lejlighed er blevet sagt som svar på spørgsmål om disse ting. Vi har naturligvis som grundlag for vore forhandlinger den dagsorden, der sidst er blevet bekræftet her i folketinget for en 4-5 måneders siden, den 11. november, og dens formulering har jeg gen-givet. Der er ikke hos Fællesskaberne skygge af tvivl om den danske interesse i, at den fri handel mellem de nordiske lande bevares.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om landbrugsejendomme.

(Lovforslaget (nr. 137) findes i tillæg A. sp. 2917, fremsættelsen i tidenden sp. 4255).

Tredje næstformand (From): Sammen med denne sag foretages de under punkterne 3-5 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om statens udlån til jordbrugsmæssige formål m. m.

(Lovforslaget (nr. 138) findes i tillæg A. sp. 2849, fremsættelsen i tidenden sp. 4258),

første behandling af forslag til lov om tilskud til investeringer i landbrugets produktionsbygninger.

(Lovforslaget (nr. 139) findes i tillæg A. sp. 2881, fremsættelsen i tidenden sp. 4263), og

første behandling af forslag til lov om ændring af lov om udlån til yngre landmænd.

(Lovforslaget (nr. 140) findes i tillæg A. sp. 2835, fremsættelsen i tidenden sp. 4267).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Chr. Thomsen: Da alle fire lovforslag hviler på landbokommissionens arbejde, vil jeg gerne benytte lejligheden til at sige departe-

mentschef Hornslet og hans nærmeste medarbejdere tak, fordi man har formået at få et resultat ud af de mange forskellige meninger, der var om problemerne i kommissionen.

Det er egentlig naturligt, at man, når man må konstatere, at vi i 1960'erne har haft en tilbagegang på 56.000 landbrugsejendomme, noget oftere end førhen tager landbrugslovene op til revision.

Det første lovforslag bliver nok det, jeg vil sige mindst om. Jeg har, når man taler om landbrugets strukturproblemer, altid syntes, at man har givet arealgrænserne en alt for stor placering. Jeg tror for det første ikke på, at man, uanset hvor man sætter arealgrænsen, fremover får en standardstørrelse af landbrug. For det andet er det sådan, at hvis man ikke ad lovgivningens vej følger udviklingen op, sådan at lovgivning og udvikling passer ind i hinanden, må man se den kendsgerning i øjnene, at så går landbruget uden om lovgivningen, så tilpasser det sig de vilkår, som er bedst for det, på en anden måde; så drives jorden ved samdrift, så lejes den. Den udvikling vil gå sin gang uden hensyn til lovgivningen.

Det er sådan nu, at man har en 35 ha fri sammenlægningsgrænse, men kan gå op til 75 ha, når der ikke er brug for tillægsjord. Den forskel er meget svær at håndtere rent administrativt. Derfor kan jeg godkende, at kommissionens flertal nu har indstillet, at det bliver 100 ha, og 200 ha ved samdrift. Men når jeg tænker på, hvilken opposition der var i sin tid, da jeg foreslog 45 ha fri sammenlægningsgrænse, kunne jeg lide at spørge de radikale: hvad er det, er det list eller tvang eller en kombination af begge dele, der har gjort, at man denne gang har været i stand til at slæbe de radikale frem til truget? Det får vi måske lidt at høre om på et senere tidspunkt.

Jeg er tilfreds med, at man opretholder beliggenhedskravene. Jeg vil herom sige, at jeg mener, man bør fastholde det. Der ligger i øvrigt heri en begrænsning af, hvor hurtigt sammenlægning i øvrigt kan finde sted. Det ville være urigtigt, hvis man ikke fastholdt beliggenhedskravene. Med de svære og tunge maskiner, som man bruger i landbruget i dag, bør man ikke have jorden placeret sådan, at man skal hen ad trafikerede veje. Opretholder man ikke beliggenhedskravene,